

Phần 8

Chương 36

Lần Thứ Hai Giao Tranh

Một tay Tống Tiểu Hoa cầm thuốc cho Lục Tử Kỳ, một tay cầm bánh ngọt vừa mua của Lục Lăng và mình, trong miệng ngâm nga điệu hát dân gian mới học được, lão đảo đi trên đường cái, thỉnh thoảng cười vui vẻ đáp lại lời chào hỏi nhiệt tình của mọi người.

Mưa mặc dù đã ngừng, nhưng ban ngày vẫn âm u như cũ, kèm với những cơn gió lạnh làm mọi người có chút áp lực, nhưng tâm tình của Tống Tiểu Hoa như ánh nắng mặt trời rực rỡ chói lóa. Những điều này đều là công lao của cái áo bông vải mới tinh, chuyên dùng để giữ ấm, chống lạnh giữ nhiệt chống sét đánh...

Lục Tử Kỳ nếu có thể để trong lòng chuyện này kèm theo hành động, như vậy chứng tỏ trong lòng đã có Tống Tiểu Hoa. Như vậy, cần gì lại so đo với sự nhớ nhung về người vợ đã chết kia?

Đúng là nam nhân chung tình mới là nam nhân tốt, xuyên qua vậy mà có thể gặp được một kho báu hiếm có như vậy, đây chắc chắn là hậu quả của ông trời bị lừa đá, cần phải toàn tâm toàn ý giữ gìn, phải là nâng trên tay sợ rớt ngậm vào trong miệng sợ tan, phải che chở như là bộ ngực rộng lớn bao bọc tim gan mới được... Sao lại thành như là người mẹ đối xử với con trai mình vậy... Phụt...

Trong lúc Tống Tiểu Hoa vừa nghĩ vừa quần, vừa sung sướng trong phố xá sầm uất, thì nghe thấy những tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến từ phía bên trái, theo bản năng nàng vội vàng tấp vào ven đường để tránh, còn chưa đứng vững, thì có mấy tiếng kêu la truyền đến tai nàng, ngay sau đó xuất hiện một bóng đen ập tới trước mặt, nàng hoảng hốt, chân mềm nhũn, gợn gàng quăng cái ‘đại thí đôn’, bỗng nhiên thấy mặt đau nhói, cảm giác bị đau như hồi trung học đánh nhau bị cây chổi vồ vào mặt...

Sau đó, nàng nhanh chóng được mọi người đỡ lên, đầu óc choáng váng nên không rõ ràng tình hình đang xảy ra, chỉ còn lại những tiếng huýt sáo trong tai: ‘Lục phu nhân không sao chứ?’, ‘Lục phu nhân té có bị thương không?’, ‘Lục phu nhân có bị đụng vào không?’, ‘Lục phu nhân...’, ‘Lục phu nhân...’ ong ong...

“Những người vừa rồi là ai? Sao liêu lĩnh như thế?”

“Nhìn trang phục chắc chắn là người Liêu.”

“A, ta nhớ ra rồi! Dẫn đầu là cô gái ngày hôm qua đứng bên cạnh Lục đại nhân!”

“Chính nàng là người cưỡi ngựa đụng vào Lục phu nhân!”

“Không phải nàng là công chúa Liêu quốc sao?”

“Đúng đúng đúng, ta cũng nghe nói như vậy! Thôi đi, sao bọn Liêu quốc không làm mưa làm gió ở nước chúng, ông có ở đây bọn họ, đang yên lành lại muốn đến Đại Tống để diễu võ dương oai?!”

“Thì thế! Theo ta, già trẻ Liêu quốc không có một ai tốt!”

“Không sai, Liêu chó!”

“...”

Người Liêu? Công chúa? Mẹ kiếp!

Tống Tiểu Hoa cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo.

Cái hình ảnh màu đen đó là ngựa, mà quét vào mặt mình chính là đuôi ngựa, đầu sỏ gây nên chính là cái cô công chúa chảnh đó.

Nữ nhân chết tiệt, nhất định là cố ý!

Đậu xanh rau má! Nếu phá dung mạo bà, hủy mặt bà, bà mà không chọc thủng mắt người, nhổ sạch răng, chặt đứt tay chân thì bà không mang họ Tống! A... Hình như nàng cũng không mang họ Tống... Mặc kệ, tóm lại không làm cho người đến mức mẹ người cũng không nhận ra, bà đây lập tức tự sát tạ tội với trời! Thiệt tai!

Tống Tiểu Hoa xoa cái mông bị tét thành tám mảnh đang nóng rát, những lời thô tục nhất đang cuộn cuộn như sóng lớn trong bụng nàng.

“Lục phu nhân, đồ của bà. May là nó được bọc kỹ càng, không có bị rơi rớt.”

Ở bên cạnh đã có người nhặt hai cái bao giấy bị văng ra xa và đưa cho nàng, được liệu thì không có vấn đề gì, nhưng mấy khối điểm tâm nhất định là đã bị nát rồi.

Tạm thời Tống Tiểu Hoa không quan tâm đến những việc này, nàng vừa định túm lấy một người hỏi xem mặt của mình có rách hay không, thì lại nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên.

Trong nháy mắt, một con ngựa hí dài giờ hai chân trước lên, vừa vắn vững vàng dừng lại trước mặt nàng. Người giục ngựa, mặc trang phục đồ rực, tóc dài tới eo, mũ đẹp đẽ cao quý, ngọc bội đính đương.

Thoáng nghiêng về phía trước, một tay cầm cương một tay vỗ vỗ con ngựa, nghiêng nghiêng mắt, liếc nhìn, giọng nói hơi khàn khàn mang theo vài phần kiêu căng mấy phần khinh thường mấy phần giễu cợt: “Thì ra là muội muội, vừa rồi ta không nhìn thấy, như thế nào, không bị thương chứ?”

Gia Luật Bình cao chừng một thước bảy, ban đầu chỉ đứng với nhau Tống Tiểu Hoa phải nhìn từ dưới lên thì đã cảm thấy rất khó chịu, vậy mà lúc này

nàng ta ngồi trên lưng ngựa thì có vẻ từ trên cao nhìn xuống, coi như ngẩng đầu đến đứt cổ thì cũng không nhìn thấy vẻ mặt của nàng ta.

Trong đầu Tống Tiểu Hoa cảm thấy muôn ỏi nhưng mình lại không thể nổi giận. Mà hai người có sự khác biệt về hình thể cùng với sự chênh lệch về thực lực, một mình đâu không những phải tạm thời lánh đi, ngộ nhỡ cãi nhau, gây phiền toái cho Lục Tử Kỳ thì thật không tốt.

Hít sâu, cúi đầu phủ bụi đất trên người, giống như không chút để ý nói: “Công chúa nên gọi ta là Lục phu nhân, hai chữ muội muội, ta không nhận nổi!”

Gia Luật Bình nghe vậy lập tức mày liễu dựng lên, nàng lại dám không nể mặt mình như thế.

Vốn định ở trên phố làm nàng khó chịu, cho nàng một bài học, giải tỏa một chút tức giận mà mình vừa mới nhận được từ Lục Tử Kỳ. Trên thực tế, cả người đầy bụi do ngã, trên mặt nàng sưng đỏ một mảnh, thật sự rất chật vật. Nhưng không ngờ, lại còn có thể bày ra dáng vẻ không kiêu ngạo không tự ti không sao cả, thậm chí còn dám trả lời như thế trước mặt mọi người.

Nữ nhân này, đến tột cùng là quá ngu, vẫn còn quá khinh người? Nàng chỉ là phu nhân Tri Huyện nho nhỏ, không có lai lịch bối cảnh gì, dựa vào cái gì dám kiêu ngạo cùng với Hưng Bình công chúa Đại Liêu?! Dù là hoàng thân quốc thích Tống Triều thấy mình, cũng phải cung kính ba phần. Nàng thì coi là gì?

Là ý có Lục Tử Kỳ làm chỗ dựa sao?

Nhớ tới lời nói về làm thiếp, nhớ tới sự nhục nhã cùng với tự ái cùng kiêu ngạo đều bị đùa bỡn trong lòng bàn tay, nổi tức giận ở trong lòng cũng không thể át chế được nữa.

Lục Tử Kỳ ơi Lục Tử Kỳ, nếu là không tồn tại bia đỡ đạn là nàng, ta xem người còn có lý do gì để từ chối?!

“Thừa dịp hôm nay thời tiết tốt, cùng chúng ta cùng đi ra ngoài thành săn thú?”

Thời tiết chết tiệt này mà cũng có thể gọi không tệ? Mở mắt nói mò! Hơn nữa trời sắp tối, đi săn cái đầu người ấy, nói là giết người trong đêm thì đúng hơn...

Tống Tiểu Hoa bĩu môi, lại động tới chỗ đau ở má, âm thầm hít hơi lạnh định mở miệng cùng phúng, quyền phát biểu đã rơi vào tay đối phương lần nữa.

Gia Luật Bình cũng không nhìn nàng, trực tiếp cất giọng làm ký hiệu với người hầu đứng ở phía xa: “Hai người các người cưỡi cùng một ngựa, dắt con ngựa còn lại đến đây!”

Nhìn con ngựa không lồ ‘cộc cộc lộc cộc’ đi về phía mình, bấp chân Tống Tiểu Hoa như bị chuột rút.

So sánh với những con ngựa này thì những con ngựa ở trong trại ngựa trước kia, chúng chỉ có thể được tính là lũ lừa...

“Thế nào, không dám đi theo chúng ta, hay là...” Vẻ mặt nhạo báng của Gia Luật Bình thêm mấy phần: “Hay không cưỡi ngựa?”

Coi như nơi đây tiếp giáp cùng Liêu, phong tục của người dân có nhiều chỗ tương tự, cưỡi ngựa đối với đại đa số người chỉ là một bữa ăn sáng, nhưng đại đa số là nam nhân, có mấy cô con gái con nhà bình thường biết cưỡi ngựa đi tán loạn trên đường? Thật coi đây là ở tron phim võ hiệp, chỉ cần là người sống thì có thể nhảy tót lên ngựa chạy mất tăm như một làn khói hờ?...

Nhưng trước mắt sao có thể chủ động thừa nhận mình yếu thế? Cùng lắm thì cắn răng một cái, nhắm mắt nhắm mũi liều mạng!

Nhưng con ngựa cao to này có vẻ không kiên nhẫn cùng với khinh bỉ, nhìn nó phun khí ra khỏi mũi, nó còn dậm dậm chân trên mặt đất tạo thành cái hồ nông nông, nếu nó không thích rồi ném mình xuống đất, kéo rê một đoạn lại dẫm cho mấy cái, vậy chỉ có thể đi đời nhà ma, niệm A Di Đà Phật rồi.

Nhưng thua người không thể thua trận, Đàng dạy chúng ta, cái chết của một người là nhỏ, vinh nhục của quốc gia mới là lớn... Vấn đề này có vẻ nâng cao quá rồi...

Trên thế giới tốc độ nhanh nhất là suy nghĩ, cho nên, mặc dù ngổn ngang suy nghĩ nhiều như vậy, thật ra thì cũng chỉ mới trải qua mấy giây thôi, trùng mắt một lúc với con ngựa, Tống Tiểu Hoa háng giọng mở miệng: “Ngựa này không được.”

Gia Luật Bình ngăn ra: “Cái gì không được?”

“Khắp mọi mặt cũng không được.” Tống Tiểu Hoa chấp tay sau lưng lắc đầu một cái: “Thật sự là kỳ lạ! Theo lý thuyết, Liêu quốc các người đáng lẽ phải thừa ngựa tốt chứ, sao lại đưa mấy con ngựa không phù hợp cho công chúa cưỡi? Chẳng lẽ, quý quốc cũng giống như là Đại Tống chúng ta, có thói quen với tặng đồ tốt cho người khác, đem loại hai gì đó lưu cho mình? A... Trách không được khi hai quân giao chiến, các người luôn luôn bại, thì ra ngựa tốt nhất đã bán hết cho chúng ta. Nếu theo cách nói này, Đại Tống chúng ta giống như là thắng không cần dùng võ rồi sao! Đa tạ! Đa tạ!”

Lời nói này của nàng chỉ là lời nói bậy, hai nước Tống Liêu giao chiến, thật sự là đa số là nước Tống bại, nếu không phải những năm gần đây nội bộ nước Liêu có vấn đề dẫn đến thực lực của đất nước sa sút vô cùng, hàng năm nước Tống lại tặng rất nhiều tài vật, nếu không thì hai nước sao có thể duy trì về bình yên? Còn lý luận liên quan ngựa thuần túy là tán dóc...

Chỉ là, nơi này là lãnh thổ Đại Tống, chung quanh tất cả đều là con dân của Đại Tống, không cần biết là thật hay giả, nâng cao chí khí của mình, diệt uy phong người khác, nghe xong là thấy sáng khoái!

Vả lại, Tri Huyện phu nhân khiêm tốn dễ thân rất được dân tâm, chỉ cần là nàng nói, vậy mọi người dĩ nhiên là muốn ủng hộ hết sức, mặc kệ chuyện gì cũng không thể để cho nàng bị công chúa Liêu quốc điêu ngoa bá đạo bắt nạt.

Lập tức tiếng nói âm âm vang lên, đều là đồng ý. Còn có người chân chính hiểu ngựa, liền lĩnh đánh giá con ngựa vốn ngàn dặm mới tìm được một Lương Câu nói thành ngựa không đáng giá một đồng.

Gia Luật Bình không ngờ Tống Tiểu Hoa lại dám quấy nhiễu như thế, trong bụng không khỏi cũng có chút hối hận, không nên lựa chọn địa phương này sinh sự. Mặc dù cũng không sợ sẽ chọc nhiều người tức giận, nhưng nếu động võ, những thị vệ của mình không biết nương tay khó tránh khỏi sẽ giết chết hoặc làm bị thương mấy bình dân thích xen vào chuyện người khác. Mặc dù đây không được coi là chuyện ghê gớm gì, nhưng đến lúc đó, hai phe cũng không tránh được phải có một phen chỉ trích lẫn nhau. Gây chuyện không tốt còn kinh động đến Hoàng đế, kẻ thù chính trị cũng có thể sẽ mượn cớ rồi lại mượn cớ chĩnh ra cái chuyện gì, nếu như thế thì coi như vì nhỏ mất lớn rồi.

Vì một cái phụ nhân bình thường như vậy, thật là không đáng giá.

Vậy mà, chuyện âm ỉ đến trình độ này, nếu thu tay lại rồi đi, chẳng phải tương đương với cam bái hạ phong, tất nhiên là không thể được.

Chương 37

Bóng Dáng Mặc Áo Lam Lại Xuất Hiện

Gia Luật Bình dẫn theo một đám thị vệ còn chính mình thì cười trên lưng ngựa dáng vẻ cao cao tại thượng lạnh lùng nhìn những người có liên quan đến chuyện này, một số dân chúng vây quanh xem Tống Tiểu Hoa đang mặt xám mày tro giằng co với nhóm người của công chúa với vẻ mặt hả hê như đang xem kịch vui, còn không ngừng có người chỉ chỉ chỗ chỗ cười nói lớn tiếng.

Do hiện giờ sắp đến giờ cơm tối nên mọi người lo chuẩn bị, mặt khác do khu vực này cũng không là trung tâm của chợ, nếu không, theo như truyền thống thì dân chúng Trung Quốc nơi nào có náo nhiệt sẽ tụ lại nơi đó, có thể tụ lại ít nhất cũng mấy trăm người, coi như không xảy ra sự kiện xô đẩy giẫm đạp gì, cũng ít nhất tạo nên việc giao thông hỗn loạn...

Trông thấy sự việc không ổn, vả lại Gia Luật Bình có vẻ đã mất hết kiên nhẫn chuẩn bị dùng vũ lực, trong đám người chợ truyền ra một âm thanh, không lớn cũng không nhỏ, có thể hoàn toàn vượt lên trên tiếng huyên náo, làm cho mỗi người ở nơi đây cũng có thể nghe được liền cùng nhau yên tĩnh lại: “Theo ý của tại hạ thì, không bằng đi chọn cho Lục phu nhân một con ngựa tốt của Đại Tống ta, cũng làm cho người Liêu bang có thể mở rộng tầm mắt, như thế nào?”

Gia Luật Bình cười nhạo một tiếng, cổ đờ xuống lửa giận trong lòng: “Cũng tốt, chúng ta ở tại chỗ này chờ, xem một chút ngựa tốt của Đại Tổng như thế nào!”

Mà Tổng Tiểu Hoa khóe miệng lại không nhìn được co quắp xuống, người nói không phải là ‘vô gian đạo’ chứ? Không cần biết là ngựa tốt hay ngựa xấu đều đưa cho nàng, vậy chẳng phải bắt nàng làm người chịu trận? Ngộ nhỡ té chết thì ta biết tìm ai tính sổ đây? Muốn ở trên diêm vương điện tố cáo để giải oan cũng không tìm tới được chánh chủ...

Chỉ là, tại sao lại cảm thấy cái âm thanh kia có chút quen tai?

“Đúng lúc trong nhà của tại hạ có một con Lương Câu, phiền chư vị chờ chốc lát, tại hạ sẽ trở về nhà dắt nó tới, thuận tiện ta, cũng muốn cùng ngựa của tướng người Liêu chỉ điếm một hai.”

Trong lời nói mang theo sĩ khí của người đọc sách nghèo, nhưng giọng nói trong sáng, và lại hơi lộ ra trầm thấp... Đây là...

Tổng Tiểu Hoa vội vàng đi cà nhắc hướng về nơi phát ra âm thanh nhìn lại, lại chỉ thấy một mảnh đen kịt, người nọ cũng không lên tiếng nữa, hẳn là đã rời đi.

Dân chúng tầm thường trong nhà cho dù có ngựa, cũng đa số là để chở những vật dụng trồng trọt cồng kiềng, chân chính tuấn mã cơ hồ là không thể nào có. Trước mắt, mặc dù đối với người này mà nói cảm giác có chút kinh ngạc, nhưng nếu dám ở trước mặt mọi người tự đề cử mình, này chắc hẳn cũng có chút cân lượng không đến mức ăn nói lung tung, vì vậy mặt của mọi người đều lộ vẻ tự mãn, giống như chính là Hãn Huyết Bảo Mã sắp ra sân.

Chỉ có Tổng Tiểu Hoa nhìn như khí định thần nhàn, kì thực tâm thần có chút không yên.

Nếu quả thật là người nọ, tất nhiên sẽ không hại nàng, thật là người nọ sao? Tại sao không trực tiếp đứng ra mà lại làm cho thần thần bí bí như vậy...

Kể từ đó, hai bên liền lại tiến vào trạng thái bình tĩnh giăng co, qua ước chừng thời gian một chung trà, tiếng chân vang dội của ả hữu mã truyền đến.

Tổng Tiểu Hoa trong lòng tâm vừa động, vừa nhìn, sững sờ, vui mừng.

Người tới chính là Lục Tử Kỳ.

Vạt áo tung bay, trường sam cùng màu tóc giống nhau.

Ở từ xa cỡi ngựa phi nhanh tới, dùng lực của tay dừng lại dây cương, lật người, xuống ngựa, roi xuống đất. Tất cả động tác làm liền mạch gọn gàng, khi Tổng Tiểu Hoa trong thấy cảnh này hai mắt nhất thời toát ra vô số đốm lửa nhỏ. Trời ơi, đẹp trai quá!

Dân chúng xung quanh thấy Tri Huyện đại nhân đến, trong số đó có một số người tâm phúc, lưng liền cứng lại một chút, không hề phát lên tiếng chỉ là lặng lẽ nhìn chăm chú vào sự tình phát triển.

Mà Gia Luật Bình đầu tiên là vẻ mặt cứng đờ, chột cười lạnh, không để ý đến chỉ chuyên tâm vỗ về chơi đùa con ngựa của mình.

Lục Tử Kỳ tầm mắt ở giữa sân chuyên một cái, cuối cùng đặt tay lên vai của Tống Tiểu Hoa đang đứng ngậy ngốc tại chỗ, chân mày đột nhiên nhíu lại, miễn cưỡng đè xuống tức giận, xoay người đối với Gia Luật Bình chấp tay: “Thì ra là công chúa đang cùng vợ của ta trò chuyện với nhau, mong rằng bốn huyện đột nhiên đến không có quấy rầy cuộc trò chuyện của hai vị.”

Gia Luật Bình vẫn duy trì tư thế từ trên cao nhìn xuống như cũ, kéo dài âm thanh: “Lục Tri Huyện tới thật đúng lúc!”

“Hôm nay công vụ vừa xong, mà nơi đây, bốn huyện về nhà thì phải đi qua đường này.”

“Hà? Vậy thì thật là tốt, chúng ta đang muốn ra khỏi thành đi săn thú, chỉ là, đối với nơi đây chúng ta không quá quen thuộc. Lục Tri Huyện đã nhàn hạ như vậy, không biết có thể cùng đi chung giới thiệu nơi đây cho chúng ta được không?”

“Sắc trời đã tối, vả lại nhìn sắc trời âm trầm sợ là sẽ có mưa, vì lý do an toàn cho công chúa, theo bốn huyện là công chúa nên chọn ngày khác đi thì tốt hơn. Tối nay nếu công chúa không có an bài nào, bốn huyện sẽ chuẩn bị một bữa tiệc rượu đãi chư vị, ý của công chúa như thế nào?”

“Ngày khác thì ngày khác, người không quên là được! Về phần tối nay, cũng không nhọc Lục Tri Huyện phí tâm!” Gia Luật Bình yên lặng ngưng mắt nhìn mặt của Lục Tử Kỳ trong chốc lát, sau lại chuyên tới con ngựa bình thường không hề có chỗ thần kỳ nào bên cạnh hắn, cười lạnh liên tục: “Thế nào, ngựa như vậy mà cũng là ngựa tốt của Đại Tống sao?”

“Cái gọi là ngựa tốt, chỉ là nhìn xem nó có hay không cùng tâm tính người giống nhau mà thôi. Nếu không nghe khẩu lệnh thậm chí thay chủ mà đi, như vậy cho dù là Thiên Lý Mã nhưng cũng chỉ là gia súc tầm thường. Ngựa này cùng ta ăn ý mười phần, cực kỳ thông minh. Tỷ như, chưa bao giờ sẽ ngộ thương người đi đường, một điếm này, cũng cùng ta xưa nay cẩn thận xử sự có chút tương tự.”

Lục Tử Kỳ khi nói những lời này, từ xưng ‘bốn huyện’ biến thành ‘ta’, không còn là phân biệt cấp bậc nữa, đặt vị trí của mình ngang hàng với Gia Luật Bình. Một câu cuối cùng, là càng thêm không chút lưu tình nào, nhắm thẳng vào việc Gia Luật Bình phóng ngựa đả thương người, đúng là bản tính liều lĩnh tùy hứng. Mà bởi vì hắn chỉ là vừa mới đến, đối với những việc phát sinh lúc trước hoàn toàn không biết chút nào, nói ví dụ, chỉ là tùy tiện nêu ra mà thôi, tuyệt đối không có bất kỳ ý châm chích nào.

Khi nghe những lời này mặt của Gia Luật Bình đỏ bừng, bụng đầy lửa giận không thể nào phát tiết. Cứng ngắc trong chốc lát, cũng chỉ quát lên một tiếng giá, ôm hận đánh ngựa rời đi.

Nhìn mấy người cười ngựa đi mất, Lục Tử Kỳ thầm than một hơi ần giấu vẻ buồn rầu, đối với dân chúng vây xem mỉm cười chấp tay chào: “Thời gian không còn sớm, các vị giải tán đi thôi, trong nhà vẫn chờ ăn cơm tối!”

Mọi người mắt thấy hắn nói mấy câu liền giải quyết xong chuyện, vả lại cuối cùng còn làm cho đối phương hung hăng tức giận bỏ đi, toàn bộ họ đều hung phấn không thôi, rồi rút hoàn lễ, lại cùng hướng Tống Tiểu Hoa làm lễ, lúc này rời đi thế là trận phong ba vừa rồi mới kết thúc.

Có thể thấy được, dân chúng đối với Tri Huyện cùng Tri Huyện phu nhân độ thiện cảm lại tăng vọt mấy điểm...

Đợi đến lúc từ từ khôi phục thanh tịnh, Lục Tử Kỳ đi tới trước mặt của Tống Tiểu Hoa, lấy tay chạm lên trên người toàn bần đất của nàng, sau đó giơ tay lên nhẹ nhàng chạm một cái vào gò má sung đỏ của nàng: “Còn đau không?”

Tống Tiểu Hoa vừa mới nghe răng trợn mắt liền ảnh hưởng tới vết thương, không thể làm gì khác hơn là liều mạng nhin đau trung ra vẻ mặt vô cùng phong phú, tại chỗ nháy nhót: “Ai yêu, chàng đừng đụng vào! Thế nào lại không đau, đau chết mất!”

“Đau mà lúc này nàng còn có thể nói nhiều như vậy.”

Nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng, còn có trong hốc mắt nhanh chóng uẩn mãn nước mắt, Lục Tử Kỳ chỉ cảm thấy trong lòng khẽ co rút, giọng nói không khỏi mềm lại vài phần: “Ta dẫn nàng đi y quán, cho đại phu nhìn một chút.”

“Có hay không bị xước? Ân hiện ra máu?”

“Không có, chỉ là có chút sung đỏ.”

“A, vậy cũng không cần đi tìm đại phu rồi, tránh cho khuôn mặt ta khỏi bị đen khi dùng thảo dược, thật là khó nhìn!”

Đây là lý do của người sợ thầy thuốc nên giấu bệnh...

Lục Tử Kỳ nín cười lắc đầu một cái: “Cũng tốt, dù sao nhìn qua cũng không phải quá nghiêm trọng, trở về dùng nước lạnh thoa một chút cũng không có gì đáng ngại.”

“Được!”

Dắt lấy ngựa: “Đi lên.”

Lui về phía sau: “Ta không lên đâu!”

Con ngựa này mặc dù không có giống với con ngựa uy mãnh mới vừa rồi, nhưng cũng đủ khiến bắp chân của Tống Tiểu Hoa bị chuột rút.

“Không phải sợ, nó gọi là Truy Phong, là một thành viên trong huyện nha, rất là hiếu tính người.”

Nửa tin nửa ngờ thử dò xét sờ sờ lông bờm thô sấp của con ngựa, vừa học theo những gì đã xem trên tivi vỗ vỗ trán con ngựa, chỉ thấy con ngựa vẫn

ngiên đầu, nháy mắt to ướt nhẹ nhìn mình, quả nhiên rất là dịu ngoan. Vì vậy, Tống Tiểu Hoa không còn loạn chuyển bắp chân nữa...

Dưới sự giúp đỡ của Lục Tử Kỳ nàng bò lên lưng ngựa, sau đó hướng về phía hấn vươn tay: “Chàng cũng lên cùng ta đi.”

Nhìn tay nhỏ bé dính bùn đất vươn về phía mình, hơi do dự, thế nhưng cái tay như cũ cứ như vậy thẳng tắp đưa, không có nửa điểm ý tứ buông tha.

Buông lỏng tinh thần căng thẳng, mặt mày tràn lên một nụ cười yếu ớt.

Rồi nắm lấy tay nàng, cầm dây cương, lật người, lên ngựa.

Bóng đêm dần xuất hiện, gió đập vào mặt, hai người cưỡi một con ngựa, gắn bó kề cận bên nhau.

Bên góc đường, có một người mặc bộ áo lam nhìn hai người cưỡi ngựa đi càng lúc càng xa.

Chương 38

Nụ Hôn Đầu Tiên Đã Được Giải Quyết

Còn chưa kịp trở về chỗ cũ, lồng ngực ấm áp đã áp vào lưng truyền hơi ấm tới, một bóng dáng bay tới làm Tống Tiểu Hoa lão đảo.

Tống Vô Khuyết khoác hai móng lên trên vai nàng, hé miệng lè lưỡi nhẹ nhàng liếm lên mặt nàng, trong cổ họng còn phát ra những tiếng ‘ư ừ’, nghe giống như là đang an ủi.

“Ng ngoan nào ngoan nào..., không có gì đâu!” Tống Tiểu Hoa rất là hưởng thụ, cười híp mắt vỗ vỗ chú chó lông lá xù xì.

Khả năng nhận biết của chú chó thật tốt, chỉ nhìn một cái đã nhận ra nàng bị thương, và dùng phương pháp này để nàng bớt đau đớn. Thật không có uổng phí một nắm phân một chút nước tiểu khổ cực nuôi nó lớn lên...

Tiếp theo là Lục Lăng lao vào trong ngực Tống Tiểu Hoa, dưới ánh sáng mờ mờ của bầu trời, thẳng nhóc cẩn thận nhìn nàng, bỗng nhiên mắt nó mở thật to: “Mẫu thân, mặt của người bị làm sao thế?”

Như mọi khi, nàng ôm nắm gao nếp, thơm hai cái thật mạnh: “Không sao cả, không cẩn thận bị đụng thôi.”

“Mẫu thân nhất định là rất đau?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Lục Lăng khẽ chu lên, suy nghĩ một chút, sau đó kéo mặt Tống Tiểu Hoa lại gần rồi cũng liếm liếm lên, rồi bị Lục Tử Kỳ túm lấy cổ mà vừa lúc này anh ta mới đứng cách đó ba thước rồi bước một bước dài tới: “Không cần nào loạn!”

“Lăng Nhi không nao loạn! Lúc Vô Khuyết làm như vậy, mẩu thân rõ ràng rất vui mừng!” Bé củ cải duỗi cánh tay chân đá giầy giữa ở giữa không trung: “Phụ thân cũng mặc kệ Vô Khuyết à?”

Lục Tử Kỳ ôm lấy nhi tử, im lặng. Tống Vô Khuyết vô cùng khí thế ngồi chồm hồm ở một bên, giật giật lỗ tai, hắt hơi một cái, nhe răng. Thấy phải hẳn là hàm răng ngứa ngáy rồi nhưng lại không thể làm gì, con chó này chẳng lẽ là thành tinh rồi, nên cắn người nào, nên khi dễ người nào, đều biết rõ ràng...

Trong bụng Tống Tiểu Hoa rất buồn cười, nhưng nói vô cùng nghiêm chỉnh: “Lăng Nhi, một ngày liếm một lần là được, nhiều lần thì lãng phí. Ngày mai để cho con liếm, con thấy có được hay không?”

“Vây cũng được...” Lục Lăng không cam nguyện gật gật đầu, lại nhảy xuống khỏi ngực phụ thân, ôm cổ Cửu Nhi thương lượng: “Vô Khuyết, Vô Khuyết tốt Vô Khuyết, ngày mai cũng không cho phép giành với ta, mặt nương là phải để ta liếm đây!”

Tống Vô Khuyết bị bàn tay nhỏ bé đó gãi thì rất là vừa lòng, nghe không hiểu người khác nói, có đồng ý hay không thì vẫn không có ý kiến, chỉ chống vó nằm dài trên mặt đất, bày xong tư thế thì đợi cậu nhóc đến phục vụ.

Nhìn Lục Lăng hấp ta hấp tấp vây quanh chú chó, Lục Tử Kỳ không khỏi cười mắng một câu: “Nó lại còn hiểu được mượn cơ hội chiếm chỗ tốt kia!”

Đắc chí: “Đúng thế, cũng không nhìn một chút là ai nuôi!”

Lắc đầu một cái: “Chỉ là, làm sao nàng có thể dạy Lăng Nhi liếm người thế?”

“Ta còn không phải là vì duy trì tôn nghiêm làm cha của chàng? Chẳng lẽ ta lại nói cho Lăng Nhi, chàng là bởi vì sợ chó, nên mới không dám trêu chọc Vô Khuyết? Dù sao đứa bé tính hay quên, ngủ một giấc chẳng định không nhớ cái gì rồi. Còn nữa, coi như nhớ cũng không có vấn đề gì, nếu cu cậu có khả năng tự mình chữa trị hết như Vô Khuyết thì cũng không quá tệ, trong tương lai nếu va chạm phải cái gì, tự mình liếm liếm là xong. Làm việc gọn gàng lại tiết kiệm tiền, thật tốt!”

“...”

Lục Tử Kỳ lại một lần nữa lo lắng tới cuộc đời của nhi tử...

Đang khi nói chuyện, Lục Tử Kỳ lấy một chậu nước lạnh bung đến tiền đình, trước tiên để Tống Tiểu Hoa rửa sạch mặt đã sau đó dùng khăn vải thấm ướt thoa lên vết thương của nàng.

Gần như trên nửa khuôn mặt nàng đều có mức sưng đỏ lớn nhỏ, ít nhất phải ba năm ngày mới có thể hết sưng. Hưng Bình công chúa thật sự là quá mức ngang ngược tàn nhẫn!

Tống Tiểu Hoa vừa xung đột với Gia Luật Bình thì có một nhóm bộ khoái được phái đi âm thầm bảo vệ người Liêu trở về báo cho huyện nha biết, vậy mà

Lục Tử Kỳ lại đứng phải tiếp khách, sai dịch không biết sự việc là nặng hay nhẹ nên cũng không dám đường đột quấy rầy. Đợi đến chàng nghe được tin đó sau khi khách ra về thì đã qua gần nửa canh giờ. Trong lúc đó, lại thêm hai người truyền tin tức diễn biến tình hình của họ.

Vội vã hỏi mấy câu, Lục Tử Kỳ như cảm thấy sấm nổ bên tai, chỉ muốn cười ngửa đến ngay chỗ nàng.

Đều do mình lo việc bất cẩn, hoàn toàn không ngờ, những lời nói thẳng thắn đó làm Gia Luật Bình chú ý tới nàng, rất có thể sẽ cho rằng tất cả đều là bởi vì sự tồn tại của nàng, chàng đã có thể tử nên mới bị cự tuyệt, hơn nữa còn sử dụng cách thức không lưu tình như vậy.

Dựa vào tính tình của vị công chúa này, nàng có thể làm ra chuyện gì, thật sự là không dám nghĩ...

Nếu đi quá muộn, nếu là không còn kịp, nếu nàng có chuyện không hay xảy ra, vậy...

Vừa nghĩ tới đây, lòng như lửa đốt.

Cũng may, cuối cùng không xảy ra sai lầm lớn không thể vãn hồi.

Nàng bị vài vết thương nhỏ, nhìn qua không đáng lo ngại lắm. Hơn nữa, hoàn toàn không có dấu vết bị làm nhục, ngược lại rất là dương dương tự đắc. Nha đầu này, khẳng định không biết mình vừa ở trong hoàn cảnh nguy hiểm cỡ nào...

Miễn cưỡng áp chế sự vội vàng xuống thì sự tức giận suýt không thể không chế nổi.

Sinh sự gây hấn ngoài đường như vậy, cho dù là công chúa Liêu quốc thì như thế nào? Quá không đặt Đại Tóng ở trong mắt! Như vậy ngang nhiên làm tổn thương nàng, bọn chúng đặt Lục Tử Kỳ ở chỗ nào?!

Người làm quan không thể bảo hộ dân chúng một địa phương, phu quân không thể bảo hộ hiền thê trong nhà, nam nhi bảy thước như thế thì có ích lợi gì?!

Một tích tắc kia, sự tức giận gần như đốt rụi lý trí, mà cuối cùng lại không thể không nhịn xuống sự kích động.

Dù sao, không tới thời điểm cuối cùng thì vẫn không thể đối địch với Gia Luật Bình, một khi không còn tình cảm và thể diện trời buộc sẽ tạo ra kết quả gì thì cũng không khó dự đoán.

Thân phận cao thấp, vĩnh viễn là một vấn đề không thể không suy tính, cũng là nhân tố buộc phải thỏa hiệp. Đây chính là thực tế.

Nhưng dù nhẫn nhịn đến thế nào thì trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, mất mặt.

Gia Luật Bình ôm hận rời đi, nếu không thì còn có thể tạo ra gọn sóng gì nữa...

Âm thầm cười khổ, chàng từ trước đến giờ luôn luôn là người tỉnh táo, sao lần này lại thiếu kiên nhẫn như thế...

Tống Tiểu Hoa vừa nhìn trộm vẻ mặt không thể phân biệt là vui vẻ hay là giận dữ của Lục Tử Kỳ vừa nước mắt lưng tròng chịu đựng vết thương, không lên tiếng.

Nàng không sợ trời, không sợ đất, không sợ con chuột, không sợ con gián nhưng nàng lại sợ đau, chỉ cần đụng vào một chút xú cũng có thể làm cho nàng kêu rên cả buổi sáng, chứ đừng nói tới khuôn mặt vô cùng nhạy cảm bị thương nặng.

Vào lúc này nàng có thể dừng cảm bình tĩnh như thế, toàn bộ là bởi vì không hiểu rõ suy nghĩ của Lục Tử Kỳ.

Trên đường đi, bất luận nàng hươ tay múa chân miêu tả sinh động như thật về việc mình đã đả kích Gia Luật Bình như thế nào, tối đa chàng cũng chỉ là nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng, nghe không ra cảm xúc gì.

Ngồi trên lưng ngựa, mặc dù dựa vào trong lòng hắn thì cảm giác thật mát hờn, nhưng lại không nhìn thấy được mặt của hắn. Vì còn lo sợ, làm cho nàng không có tâm tư đi cảm thụ cảm giác mập mờ ‘dâm dăng’ do tư thế hai người đem đến. Thật lãng phí vô ích một cơ hội tuyệt hảo để quyến rũ, thua thiệt lớn thua thiệt lớn như đại dương thua thiệt đến con sói nhà bà ngoại rồi!

Nhưng... Dáng vẻ này của chàng có phải là tức giận không? Giận nàng bất kính với bạn bè quốc tế ngay trước mặt nhiều người như thế, giận nàng nói lung tung làm vị công chúa đã man kia tức giận, giận nàng làm bậy gây rối cho chàng cùng với mầm tai họa? Chẳng lẽ nàng nên im lặng để cho người khi dễ? Bị người đánh má trái còn vội vàng đưa má phải ra thuận tiện hỏi một câu ‘mặt của ta không làm đau tay ngài chứ ạ’?

Tại sao?! Nếu như không phải là suy nghĩ cho hắn, nàng đã xông lên câu véo rồi! Câu véo cũng không quan trọng lắm, câu véo có phong cách câu véo có khí thế mới là phong cách hành động của Tống Tiểu Hoa! Đó gọi là tấn công không sợ chết, mặc kệ người là công chúa hoàng tử đeo vàng đội bạc, cầm một cục gạch trực tiếp đập xuống...

“Chàng đã tức giận xong chưa?”

“Ừ?”

“Lại ừ... Ta hỏi rốt cuộc chàng còn tức đến lúc nào?”

Tay Lục Tử Kỳ dừng lại, không hiểu nổi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Tiểu Hoa đang vắn vẹo dưới đèn: “Ta tức giận lúc nào?”

“Chàng không tức giận vậy thì bày ra mặt cá chết làm gì?”

Mặt cá chết...

Đuôi lông mày Lục Tử Kỳ nhảy hai lần, chàng tận lực duy trì âm thanh bình tĩnh: “Nàng đang muốn nói cái gì? Ta nghe không hiểu.”

“Ta hiểu rõ, ta không nên đòi chọi gay gắt ăn thua đủ với công chúa Liêu quốc, làm cho nàng tức giận không có bậc thang xuống. Làm hư hỏng khí độ đường đường của đại Hán dân tộc, nói không chừng sẽ làm chàng rước lấy phiền toái gì. Nhưng...” Tống Tiểu Hoa vỗ bàn một cái đứng lên: “Nàng cũng quá lớn lối! Ta thật sự là không thể nhịn được nữa mới có thể gây hấn với nàng. Thật ra thì có lúc khi đối mặt với người ngoại quốc không biết điều cũng không thể quá mức rộng lượng coi là không đáng so đo, bằng không, sẽ cho rằng chúng ta mềm yếu có thể bắt nạt đấy!”

Lục Tử Kỳ ngồi, chỉ cần khẽ ngửa đầu là thấy rất rõ khuôn mặt này bởi vì nói đồng dục mà càng ngày càng hồng: “Thì ra là, nàng cho rằng ta là vì những điều đó mà giận nàng...” Chàng cười than thở rũ mí mắt xuống: “Làm sao có thể chứ? Cho dù là tức giận, cũng là ta tức giận với bản thân mình.”

“Chàng... Tại sao?”

“Chuyện này vốn là do ta gây lên, nếu không phải ta làm việc không chu đáo, nàng cũng sẽ không gặp tai họa này. Lúc trước ta có sắc mặt không tốt, cũng chỉ là đang suy nghĩ, làm như thế nào mới có thể không để nàng tiếp tục bị cuốn vào trận phân tranh này. Cho nên Diêu Diêu, nàng quá lo lắng rồi.”

Ngoài phòng, có gió thổi qua, thỉnh thoảng xen lẫn âm thanh con trẻ cùng Cầu Nhi, trời đã âm u, hoàng hôn dần tắt.

Bên trong nhà, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp, ánh sáng màu cam vây quanh hai người đang ngồi im lặng không nói gì, như có điều kỳ diệu.

Lục Tử Kỳ thon gầy, khuôn mặt góc cạnh lúc này hiện ra mấy phần nhu hòa, lông mi rủ xuống cũng bị rắc ánh sáng nhàn nhạt, thỉnh thoảng khẽ run rẩy.

Tống Tiểu Hoa nhích từng bước lại gần, trầm trầm hỏi: “Nói như vậy, đó là bởi vì chàng... Lo lắng cho ta?”

Giương mắt, nhìn vào một đôi mắt lo lắng bất an lại vô cùng mong chờ, đôi mắt ấy vẫn sáng ngời trong suốt, chỉ là trong đó hình như thêm một chút thiết tha. Đáy lòng mềm mại bị nhẹ nhàng kích thích, không tự chủ được mà nắm đôi bàn tay nhỏ bé mát lạnh trong tay mình: “Đúng thế”.

Giọng nói không lớn, vừa nhẹ lại mềm mại, vậy mà đụng phải màng nhĩ có cảm giác mơ hồ phát đau.

Hít sâu một hơi, cúi người xuống, nhìn thẳng. Trong khoảnh khắc, nhắm mắt, nghiêng người về phía trước, chuẩn xác chạm lên đôi môi đang khép lại, quanh mép có râu, hơi hơi tê dại.

Dừng lại, chợt tách ra. Khẽ cắn môi, thẳng tắp nhìn về phía khuôn mặt kinh ngạc khó nén, cố tự trấn định một chút rồi gật đầu: “Vị không tệ!”

Một câu nói ra, Tống Tiểu Hoa hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình. Nhiều kinh nghiệm hôn môi như vậy chẳng lẽ nó không có xuyên qua cùng nàng sao? Vậy mà lại có biểu hiện mất mặt như thế, thật là mua miếng đậu hũ đập đầu chết thì cũng sợ đậu hũ bị vũ nhục...

Mà Lục Tử Kỳ sau khi im lặng sau rốt cuộc khôi phục thái độ bình thường, ho nhẹ một tiếng đứng dậy: “Điều Điều, có một số việc cần nam nhân chủ động.”

Âm thanh hơi có vẻ khàn khàn trầm trầm, mơ hồ còn hàm chứa ý cười nhẹ nhàng, mang theo hấp dẫn nào đó.

Tống Tiểu Hoa ngẩng đầu, lần nữa cắn môi: “Này, chàng có nghĩ muốn ném thử vị của ta một chút hay không?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, không biết là bởi vì thương thế hay là bởi vì xấu hổ mà như muốn rỉ ra máu, Lục Tử Kỳ nín cười, hơi làm khó: “Lúc này? Nơi này?” Coi như không phải ban ngày ban mặt, dù là ở trong nhà mình, nhưng cửa phòng mở rộng, thật sự có chút...

“Không phải vậy... Vẫn là để ta ném thử chàng một lần nữa đi!” Dù sao còn chưa ăn đủ...

Không đợi đáp lại, nhón chân lên, lần thứ hai in lại ‘mỹ vị’ đôi môi. Động tác nhanh chóng làm liền một mạch, có thể nói sét đánh không kịp bưng tai trộm chuông mà nhiều người biết tới...

Lần này, trọn tròn mắt, cũng không nhìn thấy cái gì.

Định buông lỏng, vòng cánh tay, từ từ lộ ra đầu lưỡi, mong đợi giao hòa tạo cảm giác làm cho người ta hoa mắt, chóng mặt...

“Phụ thân! Mẫu thân! Hai người đang làm gì thế?”

Lục Lăng cùng Tống Vô Khuyết ngây người ở trước cửa, bốn con mắt tròn đen sì nhìn không chớp mắt hai người đang dán vào nhau không có khe hở.

Lục Tử Kỳ lập tức có phản ứng, vội vàng lui về phía sau, không ngờ kéo theo Tống Tiểu Hoa đang choáng váng lên trước làm nàng lão đảo, chàng không thể làm gì khác là giơ tay giữ chặt hông của nàng, giúp nàng đứng ngay ngắn.

“Lăng Nhi, chúng ta ở đây... Phụ thân cùng mẫu thân ở đây...”

Chuyện này... Này phải giải thích như thế nào mới được? Lục Tử Kỳ luôn luôn có thể bình tĩnh đối mặt với bất kỳ hành động đột ngột phát sinh thì nay hoàn toàn bối rối...

Thời khắc mấu chốt còn phải nhìn Tống Tiểu Hoa, chỉ thấy nàng vén mái tóc bị rơi ra mà mặt không biến sắc tim không đập mạnh lừa dối không qua bàn bạc: “Lăng Nhi, miệng cha con có một vết thương nhỏ, ta đang liếm cho lành!”

Liếm...

Chân mày cùng với đuôi lông mày Lục Tử Kỳ cùng nhau dùng sức nhảy một cái.

“A! Phụ thân bị thương sao?” Lục Lăng thấy hai cơ hội đã bay mất không khỏi buồn bực. Dậm chân, đánh về phía phụ thân: “Lăng Nhi mặc kệ, hôm nay Lăng Nhi nhất định phải liếm một lần!”

Lục Tử Kỳ theo bản năng vừa định cúi người tiếp cậu nhóc thì thấy Tổng Vô Khuyết cũng cực kỳ nhiệt tình thè lưỡi liếm tới, có tư thế bá chủ “liếm”. Hắn hoảng sợ vội vã xoay người đi nhanh ra phía phòng ngoài, sau lưng là hai cái đuôi nhỏ nhất quyết không tha...

Vui sướng khi thấy người gặp họa, sân viện hỗn loạn lung tung, Tổng Tiểu Hoa sờ sờ miệng vẫn còn cảm giác tê dại.

Nụ hôn đầu, đã giải quyết!

Chương 39

Công Trình Phòng Cho Bảo Bảo

Mấy ngày kế tiếp, có thể nói là gió êm sóng lặng.

Tạm thời trên căn bản Gia Luật Bình đang yên ổn ở trong nhà nàng đã mua, theo như tin được báo, chỉ là thỉnh thoảng cưỡi ngựa đi ra ngoài thành chạy một chút, cũng không có quay lại chợ, dù sao tất cả đồ dùng cũng do huyện nha theo như phân phối chuẩn bị, bọn họ thật cũng không cần mua thêm thứ gì.

Lục Tử Kỳ mỗi ngày cũng sẽ phái người đi thăm hỏi, lẽ số không có nửa điểm chậm trễ, đã từng biểu đạt qua muốn thiết yến chiêu đãi, chỉ là đã bị cự tuyệt rồi.

Hình như Gia Luật Bình đối với chuyện ngày đó cơn giận còn sót lại khó tiêu, hẳn rất mừng rỡ mình đã được thanh tịnh tuyệt sẽ không chủ động chạy đi trên chợ, nhưng nếu trải qua một đoạn thời gian tĩnh tâm có thể bỏ xuống phần chấp niệm kia dĩ nhiên không gì có thể tốt hơn.

Cho nên chỉ là phái người thời khắc nghiêm mật chú ý tới động tĩnh của bọn người ngoại bang này, hai bên từ đó tiến vào một trạng thái vi diệu.

Tổng Tiểu Hoa theo như yêu cầu của Lục Tử Kỳ, để tránh có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn mà trên căn bản không ra cổng trước không bước cổng sau chỉ ở trong nhà tránh đầu sóng ngọn gió.

Trên thực tế, coi như hiện giờ không có bọn người của công chúa, nàng cũng tuyệt đối sẽ không chia khuôn mặt giống như là mặt hoa đào nở chạy loạn ở ngoài đường.

Nói đến sự kiện nguy hiểm suýt làm hủy dung, Tống Tiểu Hoa đối với Gia Luật Bình có một loại cảm xúc phức tạp, không biết là nên nguyên rủa tám đời tổ tông của nàng hay là nên cảm tạ tám đời tổ tông của nàng.

Nàng ở ngoài đường gây ra một ít náo loạn, quả thật chính là chất xúc tác ở giữa giúp cho tình cảm của Tống Tiểu Hoa cùng Lục Tử Kỳ.

Lại nói bởi vì áy náy cùng đau lòng, mấy ngày nay Lục Tử Kỳ càng thêm tỉ mỉ cùng săn sóc, chỉ nói đến việc mỗi lần chườm lạnh lúc này chuyện thường thường hữu ý hay vô ý ở giữa da thịt tiếp xúc, còn có cái loại khoảng cách gần trong gang tấc hơi thở quấn quít như thế nào mập mờ. Chỉ tiếc, thủy chung không thể lần nữa thưởng thức được ‘mỹ vị’ cảm giác quá tốt.

Bởi vì Lục Tử Kỳ kê từ hôm đó bị một oa nhi một con chó đuổi theo liếm liếm, liền để lại bóng ma trong lòng, vừa nhìn thấy Tống Tiểu Hoa chuẩn bị lang tính tràn lan, lại luôn sẽ nhìn bốn phía lộ ra vẻ mặt phòng bị. Mà giống như bị thúc giục, Lục Lăng cùng Tống Vô Khuyết giống như cái đuôi nhỏ quả thật là có thể gặp ở bất cứ chỗ nào, trừ ngủ ra, giờ nào khắc nào cũng ẩn hiện ở chung quanh. Mà đợi đến bọn họ ngủ, rồi lại như bình thường Lục Tử Kỳ ở trong thư phòng làm việc, Tống Tiểu Hoa cũng nghiêm chỉnh không có đi quây rầy.

Chỉ là, phần đói khát khó nhịn này ngược lại nhắc nhở nàng một chuyện, nhất định phải cho Lục Lăng một cái phòng riêng. Dường như đứa bé ba tuổi đã có thể chia phòng ngủ, hơn nữa trên căn bản đứa bé cũng là ngủ một giấc đến trời sáng, sẽ rất ít nửa đêm đi tiểu một chút hay cái gì khác. Chỉ cần lúc mới bắt đầu, ban đêm có người đi đến phòng của hắn một hai lần giúp đỡ về vấn đề hắn hay đá hết chặn, dĩ nhiên, cái người phải đi dò xét là Lục Tử Kỳ. Hoặc là, có phải hay không cũng có thể suy tính bồi dưỡng Tống Vô Khuyết có bản lãnh giúp người đắp chăn?...

Vì muốn làm phòng cho Lục Lăng, hơn nữa để cho hắn tự nguyện nói lên cái yêu cầu này, Tống Tiểu Hoa tích đủ hết hơi sức chùng mấy ngày nói cho hắn chùng các loại anh hùng hiệp khách chuyện xưa, mà một chút trong chuyện xưa, đều không ngoại lệ có một tình tiết, đại anh hùng đại hiệp khách toàn bộ là từ lúc còn rất nhỏ rất nhỏ liền bắt đầu ngủ một mình, bởi vì cái dạng này mới có thể từ nhỏ liền thay đổi rất dũng cảm.

Vì vậy ngày hôm đó khi Lục Tử Kỳ về nhà, Lục Lăng liền nhào tới lên tiếng tuyên cáo: “Lăng Nhi muốn ngủ một mình!”

“Cái gì ngủ một mình?”

“Lăng Nhi phải làm đại anh hùng đại hiệp khách!”

“...”

Lục Tử Kỳ không hiểu ra sao, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Tống Tiểu Hoa mặt cười xấu xa.

“Lăng Nhi có ý tứ là, muốn ngủ một mình ở trong phòng, hơn nữa, Lăng Nhi đã lớn rồi không cần chàng theo ngủ chung.”

“Vậy ta đi chỗ nào... Ngủ...”

Theo bản năng hỏi ra lời, cảm giác thật hoang đường. Cái nhà này tổng cộng chỉ có hai gian phòng ngủ, còn có thể đi chỗ nào? Tự nhiên chỉ có thể đi đến nơi đã nên sớm đi đến đó, tân phòng của hắn và nàng...

Vội ho một tiếng, làm bộ vì nhi tử sửa sang lại y phục, để che giấu nét mặt không được tự nhiên: “Thật ra thì, Lăng Nhi còn nhỏ, có thể đợi lớn một chút nữa hãy cho ngủ một mình!”

Chỉ cần làm một cái giường nhỏ để một bên, là được rồi? Hắn dù sao cũng không có hiểu về việc chăm đứa bé... Cái đó... kinh nghiệm, trước còn xác thực không có nghiêm túc nghĩ tới phương diện này. Chỉ biết là rất nhiều dân chúng trong nhà nam nữ đông đảo, lại chỉ có nhà tranh hai ba gian, nhưng mà cũng chỉ là lớn một chút mới ngủ ở trên giường gạch, nhỏ hơn một chút, liền cùng ngủ cùng một giường với cha mẹ. Về phần gia đình giàu có, tự có nha hoàn bà vú chăm sóc không chi phí tâm.

Không đợi Lục Lăng phản đối, Tống Tiểu Hoa liền bĩu môi nói tiếp: “Thế nào, chẳng lẽ là chàng muốn cho nhóm một nhà ba người chúng ta mỗi đêm đắp chăn bông cùng nhau bàn luận về lý tưởng cuộc sống sao?”

“...”

Lục Tử Kỳ im lặng, thỏa hiệp.

Một nhà ba người, một nhà, ba ngum...

Tiếp đó, chính là công trình bố trí phòng cho bảo bảo.

Lục Tử Kỳ nặn ra nửa ngày nhàn hạ, làm giường thêm vào cạnh bên ngoài hàng rào. Không chịu được việc Tống Tiểu Hoa đeo bám dai dẳng, phải làm cho Tống Vô Khuyết một ngôi nhà bằng gỗ có đỉnh nhọn đơn giản do nàng vẽ. Chuẩn bị xong tất cả, Lục Lăng lại sống chết muốn đổi phòng ngủ với con chó lại mất thêm chút hơi sức thuyết phục cuối cùng cũng từ bỏ ý định...

Mà trong những ngày qua, Tống Tiểu Hoa lấy những bức tranh mà nàng đã ‘sáng tác’ ra dạy Lục Lăng vẽ nào là Vịt Donald Chuột Mickey Mèo Máy Đôrêmon Kim Cương Hồ Lô dán đầy tường trong phòng, khiến Lục Tử Kỳ nhìn thấy chỉ biết lắc đầu.

Theo ý của hắn thì, những bức tranh này vừa thô lại kỳ quái, trừ có mấy phần chất phác thú vị ra thì trên phương diện kỹ xảo cách vẽ thật là cái gì cũng sai. Huống chi ngoài trừ họa sư ra, ai sẽ lấy chế tác của chính mình ra rêu rao như vậy, không khỏi cũng quá không biết khiêm nhường. Cứ tiếp tục như thế, trong tương lai Lăng Nhi có thể hay không vô cùng liễu lĩnh tự đại? Khi hắn nói lên cái vấn đề này thì, Tống Tiểu Hoa vung tay lên: “Cái này gọi là làm hết mọi

cái để cho đứa bé hiểu và khẳng định mình, chỉ có như vậy, đứa bé mới có đầy đủ tự tin, trí tưởng tượng cùng sức sáng tạo mới có thể bị kích phát ra ngoài. Tin tưởng ta, không có sai đâu!”

Loại luận điệu này, Lục Tử Kỳ chưa bao giờ nghe thấy. Chỉ là, từ lúc nàng tới đây, tính tình của Lục Lăng vốn là thận trọng trầm ổn cùng với tuổi tác không phù hợp đã phai nhạt một chút, người lại sáng sủa lên rất nhiều. Cũng bắt đầu giống như con nít ba tuổi bình thường biết cười vui chơi đùa, thường xuyên nghịch ngợm, thỉnh thoảng gây sự, nhưng tuyệt đối không gì là không tốt. Vô luận như thế nào, nhi tử có thể vui vẻ một chút, làm cha mẹ tất nhiên cầu cũng không được, cho nên, liền theo phương pháp của nàng để làm thôi...

Tổng Tiểu Hoa định ở đầu giường của Lục Lăng dán ‘bảng cửu chương’, nhưng bởi vì không biết Tổng Triều có hay không bảng ‘cửu chương’ cho nên không dám làm loạn, không thể làm gì khác hơn là trước lấy đại một tờ ghi các phép trừ đơn giản dán vào. Dù sao theo những bước trong trường học, những phép tính như nhân chia cũng đến khi đi học tiểu học mới có thể đề cập tới, qua mấy năm lại nói thì tốt hơn.

Bởi vì không thể dùng chữ số Ả Rập, cho nên phải viết con số kép tạo thành bảng này làm cho vết mực lâm ly thâm thúy không nở nhin, khi Lục Tử Kỳ thấy chỉ có thể vỗ trán than thở.

Nha đầu này thông minh lộ ra ngoài, học cái gì cũng rất nhanh, nhưng chỉ có viết chữ là, hoàn toàn không có một chút xíu tiến bộ, sát khí bốn phía...

Không thể làm gì khác là tự mình viết, dùng chữ tiểu khái cực nhỏ tinh tế sao chép lại. Toán Thuật là một môn đặc biệt đã trở thành một môn học chính thức trong học đường, chỉ là trừ phi rất có hứng thú hoặc thiên phú hơn người mới có thể xâm nhập sâu vào, bình thường chỉ là hơi hiểu mà thôi. Dù sao, khoa khảo cũng không có môn này.

Lại không biết, nàng như thế nào đối với cái môn học khô khan này hiểu biết như vậy. Thôi, dù sao sang năm đầu mùa xuân Lăng Nhi nhập học, tất cả liền do nàng thôi...

Lục Tử Kỳ vui đầu sao chép thì Tổng Tiểu Hoa liền tại một bên an tĩnh chống cằm nhìn.

Chữ của hắn đoạn đoạn chánh chánh, bút pháp chậm mà ổn định, mang theo chút sức tạo cho người khác có cảm giác như chữ thấu qua phía sau. Cùng chữ của Nguyên Hạo so sánh thì, giữa những hàng chữ thiếu một phần tự nhiên mà nhiều hơn một phần nghiêm nghị. Một tay mơ như Tổng Tiểu Hoa nhận xét thì, chữ viết của hai người đều là cực kì đẹp đẽ vô cùng đoạn chính, chỉ là, Lục Tử Kỳ dường như nhiều hơn một thứ gì, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ tới một từ chua chát - ‘khí phách’. Dĩ nhiên, điều này cũng vô cùng có khả năng hoàn toàn là bởi vì trong mắt người tình nhìn ra chữ tốt mà đưa đến...

Sau khi Lục Tử Kỳ chép xong cái bảng, lại bị yêu cầu viết mười mấy bài thơ, dán đầy phòng. Cuối cùng, Tống Tiểu Hoa lấy ra mấy búp bê vải có hình thú kì quái mà lúc trước nàng học thêu thừa may vá làm ra treo lên trên xà, cửa sổ mở ra gió vừa thổi vào, làm cho chúng lay động qua lại nhìn rất thú vị. Vì vậy, nàng lập tức có mục tiêu kế tiếp, nghĩ cách dùng đồng tiền như thế nào để làm ra một Phong Linh...

Từ trước đến giờ trong các khóa thủ công Tống Tiểu Hoa đều giầy giụa ở cấp cách tuyên thượng, phổ biến một thời ‘thêu chữ thập’ nàng cũng không đụng tới. Sau khi tới nơi này, trò tiêu khiển giải trí gì cũng không có, vốn là cùng khi hoang giống nhau tính tình xúc động cũng dần dần sửa lại không ít. Cùng cực nhàm chán cho nên mới cùng với nha đầu cô nương đại thẩm học thêu thừa, chỉ là, đại đa số đều là lên học trộm được.

Phải biết, nữ nhân cổ đại nếu như không biết may vá, trên căn bản thì đồng đẳng với nữ nhân hiện đại không mang giày cao gót, là sao chổi Halley đụng Địa Cầu một việc kinh hãi. Cho nên, vì không muốn cho dân chúng quanh đây kích thích quá độ, nàng cũng chỉ thừa dịp lúc tán gẫu mà quan sát người ta làm như thế nào, sau khi trở lại thì tự mình mò mẫm suy nghĩ. Làm hư một đồng vải, rốt cuộc cũng làm ra được Hỉ Dương Dương cùng Hôi Thái Lang ảnh gia đình.

Chỉ tiếc, hai cha con nhà này lại hoàn toàn không hiểu và không biết thưởng thức.

Lục Lăng thì còn được, tùy tiện công nhận loại tạo hình này là hình trù tượng của con cừu nhỏ cùng sói xám lớn. Vậy mà Lục Tử Kỳ rất là đáng ghét, kiên trì nói là lớn lên giống câu hồn tiểu quỷ hay yêu quái, thậm chí còn có ý đồ từ trên xà nhà lấy xuống, kết quả bị Tống Tiểu Hoa quắc mắt nhìn trừng trừng phản đối mãnh liệt.

Bất đắc dĩ, định dùng vật liệu gỗ còn dư lại làm vài cây đao kiếm xiên kích giắt trong phòng, để tránh ma quỷ.

Nhìn thấy hấn nở nụ cười mang theo tính trẻ con, lang tính của Tống Tiểu Hoa lại mãnh liệt nổi lên.

Thừa dịp Lục Lăng cầm một thanh kiếm gỗ cùng với Tống Vô Khuyết truy đuổi đến bên ngoài phòng, mặt cười tà dùng ngón tay ngoắc ngoắc cầm của hấn: “Như thế nào, chuẩn bị xong chưa?”

Lục Tử Kỳ đầu tiên là trố mắt, chột bặt cười.

Nha đầu này, thật sự là lớn gan làm bậy cực kì, nếu không phải là lúc ở cửa hàng chúng kiên được những hành động khác thường của nàng, sợ là thật sự bị nàng dọa cho sợ hết hồn.

Dùng cười, theo thói quen cầm chặt tay nàng, hơi nghiêng thân thể về phía trước, khóa lại trông mắt linh động: “Tiểu Hoa nàng lại quên rồi, có một số việc, là cần nam nhân chủ động.”

Hơi thở của hắn ổn định mà chạy dài, mà nàng lại cảm thấy hung muợn khí đoản (ngọt ngọt khó thở): “Vậy chàng mau mau chủ động, cho ta mượn điễm dưỡng khí!”

“Hả?...”

“Chớ a, nhanh!”

Hai bên đôi môi đỏ thắm từ đuôi đến đầu áp tới đây, làm cho nghi ngờ không hiểu của Lục Tử Kỳ trở về trong bụng, cũng làm cho khóe mắt của hắn áp ra mấy đạo nhân nhật nếp nhăn trên mặt khi cười, mơ hồ còn lộ ra một cổ bất đắc dĩ.

Cái tiểu nha đầu này cá tính nhanh chóng, ta không phải nói, loại chuyện như vậy, là nam nhân chủ động...

Chương 40

Kết Quả Của Bốn Người

Thời tiết trong, mặt Tống Tiểu Hoa cũng đỡ hơn, vết thương ở vai Lục Tử Kỳ đã khỏi, nắm gạo nếp nhỏ không thể chờ đợi chia phòng ngủ. Lật đồ sự nghiệp lớn, thiên thời địa lợi nhân hòa tất cả đều đã đủ chỉ còn thiếu một bước tới cánh cửa.

Ánh mặt trời rực rỡ, chiếu rọi lên khuôn mặt có nụ cười rạng rỡ.

Tống Tiểu Hoa đứng lên khỏi thùng nước tắm trong điễm đi ra ngoài, người làm trong điễm đẩy một chiếc xe đẩy tay chuyên chở thùng nước cực lớn đi theo từ phía sau.

Lần trước mua cái thùng tắm kia quá nhỏ, chỉ có thể một người sử dụng, lần này dùng cho hai vợ chồng cùng tắm. Sau khi trở về đun hai nồi nước nóng to, chờ Lục Tử Kỳ trở lại sẽ nhanh chóng giải quyết vấn đề ăn cơm, sau đó cởi áo nói dây lưng uyên ương nghịch nước, thơm ngào ngọt ướt nhẹp bắt đầu lên giường... A hú hú hú...

Tống Tiểu Hoa nghĩ đến mức máu nóng sôi sùng sục muốn ngửa mặt lên trời hét lên để giải bày khoái ý trong ngực, vừa ngẩng đầu, lại thấy cánh cửa sổ của quán trà kia mở. Cửa mở, trong phòng trống không, không có ai đứng dựa bên cửa sổ, bóng dáng thoải mái tùy ý. Trong lòng nàng hơi thất vọng.

Lục Tử Kỳ cũng từng đề cập tới, hôm đó có người trong nha môn báo cho chàng thì chàng mới có thể tới kịp thời, nên cái âm thanh đó, có lẽ nàng nghe nhầm rồi...

Giật mình nhìn một lát, thu lại ánh mắt, thở dài, lại thêm một lần để nàng mở cờ trong bụng. Cười ha ha với người khác, câu đợc câu không trò chuyện rảnh rồi qua ngày.

Ra khỏi thành, sẽ thấy bên cạnh là ruộng vẫn còn rơi rớt vài cọng hành và ở phía xa mùi hành thơm ngào ngạt xen lẫn với từng mảng rừng vàng óng, và còn một người một ngựa, đứng bên đường.

Áo xanh màu da trời, khuôn mặt tuấn dật phi phàm như yêu nghiệt, dung mạo cong cong.

Sờ sờ tóc mai bên cạnh đen nhánh con tuấn mã, mặt giãn ra nói: “Đã lâu không gặp.”

“Nguyên Hạo!” Tống Tiểu Hoa u mê, sau đó lao lên: “Ngươi đã về rồi? Ngươi trở về khi nào?”

“Chính là ngày Tri Huyện phu nhân anh dừng chiến đấu Liêu quốc công chúa ngoài đường phố.”

“... Thì ra ta không có nghe nhầm, người đó thật sự là ngươi?”

“Là một, chính là Lương Câu trong nhà tại hạ.”

“Ừ... Quả nhiên tốt hơn gấp trăm ngàn lần so với lũ ngựa tôi của Liêu nhân!”

Đi vòng quanh con ngựa một vòng, nghiêm trang gật đầu một cái, chột hai người mỉm cười với nhau.

Phân phó tiểu nhị đem thùng tắm lớn đưa đến nhà trước, Tống Tiểu Hoa đi dọc bờ ruộng cùng với Nguyên Hạo, hai người đi chậm rãi.

Lúc đó có gió thu thổi qua, vén vạt áo lộn tóc lên, mang theo hơi thở vui vẻ sau mùa thu hoạch.

Bộ quần áo ngắn màu tím mới tinh, búi tóc đơn giản, vật trang sức thanh lịch, sạch sẽ vui vẻ. Đây là lần đầu sau khi chàng trở về nhìn thấy nàng mặc nữ trang.

Lần đầu tiên, trên mặt toàn là vết bẩn, tóc tai xơ xé. Lần thứ hai, cả người đều là bụi đất, nửa bên mặt bị sưng đỏ. Tất cả đều nhếch nhác, tuy vậy con người nàng giương như vĩnh viễn đều có dáng vẻ đặc chí và phần chấn vui vẻ.

Hôm đó, mới vừa vào thành đã thấy ồn ào, như bình thường thì chàng khinh thường đến những chỗ náo nhiệt này, nhưng không biết vì sao, như có ma xui quỷ khiến đi tới.

Bóng dáng một cô gái gầy gầy nho nhỏ, đang đối mặt với một cô gái mặc bộ hoa phục cưới một con ngựa cao to, lời nói thẳng thắn, khí thế bức nhân mà không ai nhận thấy xuất hiện trước mặt mọi người.

Lời nói đó đầy chỗ gò ép sơ hở, nhiều lắm là cũng có thể coi là có tí khôn vặt mà thôi, khó đến được nơi thanh nhã. Huống chi, chỉ lo thể hiện miệng lưỡi lợi hại trong lúc này, mà không tiếc chọc giận hoàn toàn một người có địa vị có thân phận mà nàng không thể chống lại, đặt mình trong cảnh hiểm nguy mà

không biết, đúng là vô cùng kích động. Thế nhưng thái độ không sợ hãi, vô cùng can đảm cũng làm cho người khác phải chăm chú nhìn.

Bây giờ vì danh tính của người này nên không muốn can thiệp nhưng thấy vẻ mặt của người đó hết kiên nhẫn đây sát ý, cũng không thể ngồi yên bỏ qua.

Lúc trước đã thấy vài nhóm người vội vã rời đi, tuy mặc quần áo tầm thường của dân chúng, cũng có thể nhìn ra những dấu vết của người làm trong cửa quan. Nghĩ rằng nhất định là đi thông báo cho Lục Tử Kỳ, chỉ không biết có phải là vì gặp trở ngại mà chậm chạp không thấy người kia xuất hiện. Bất đắc dĩ, chỉ có lên tiếng trì hoãn, tranh thủ thêm một ít thời gian.

Trong lòng tin tưởng, Lục Tử Kỳ sẽ không bỏ mặc nàng vui thân trong hiểm cảnh mà không quan tâm. Rồi lại mơ hồ hi vọng hắn không xuất hiện, như vậy, có lẽ sẽ có một cơ hội...

Cuối cùng, Lục Tử Kỳ không phụ lòng tin tưởng của hắn đã tới kịp thời. Và lại, hắn cũng không giống như rất nhiều quan viên Tống triều mềm yếu sợ phiền phức, nhân nhượng vì lợi ích quốc gia, để bên mình nhận hết lỗi lầm, thậm chí là quỳ gối tạ lỗi. Chỉ là, với tính cách trầm ổn thường ngày của Lục Tử Kỳ thì sẽ không nói những lời sắc bén không nề mặt như vậy. Đúng thế, vì thương tổn tới người mình quan tâm thôi...

Người này, nữ tử này, là người Lục Tử Kỳ quan tâm. Vậy còn hắn? Hắn không quan tâm?

Vì sao đều có quan hệ với Lục Tử Kỳ? Nàng cùng Hưng Bình công chúa.

Một là hắn không nhẫn nại muốn lọt vào cuộc sống của người kia. Hai là hắn không thể cùng xuất hiện với người đó.

Âm thầm cười gượng, chăm chú nhìn người bên cạnh.

So sánh với hai tháng trước, nàng có vẻ mập hơn một chút, làn da nhẵn nhụi cùng với màu da hồng hào như ẩn như hiện. Mặt mũi cùng thân hình có cảm giác nảy nở hơn chút, hành động vẫn luôn mạnh mẽ thiếu dè dặt cũng đã có phong thái yếu điệu, thay đổi lớn nhất là vẻ mặt mờ mịt không xác định được thay bằng khuôn mặt vui mừng và chờ mong.

Trong thời gian ngắn mà có thể thay đổi như vậy, là vì Lục Tử Kỳ sao? Là vì Lục Tử Kỳ cho nàng cuộc sống sao?...

“Quyển sách xem đến đâu rồi?”

“Ta gần như có thể đọc nó! Nhất là thực đơn những thức ăn kia... A đúng rồi, nói đến cái này ta phải cảm ơn ngươi! Bụng của Tử Kỳ không tốt, phải ăn đồ ăn thanh đạm vậy mà hắn lại thích ăn chua cay. Trước đó hắn mới bị thương, càng phải ăn kiêng. Nếu không có quyển sách này của ngươi ghi phương pháp chế biến thức ăn từ rau củ của Phương Nam nếu không với khả năng nấu nướng của ta thì ta đã vô cùng luống cuống rồi. Ngoài ra, phương thuốc ngươi kê cho Tử Kỳ, mỗi ngày hắn đều uống, vô cùng có tác dụng nha!”

Trong ánh mắt của nàng đều là cảm ơn hấn nhưng ánh sáng trong mắt nàng không phải vì hấn.

Rũ mi mắt xuống, che đi cảm giác mà hấn không thể hiểu nổi: “Cái dây treo bên hông người nhìn nhất thú vị, tự ngươi đan à?”

“Ta đâu có khả năng này, đây là Tử Kỳ đan cho ta. Thế nào, cũng không tệ lắm đúng không?”

Ngực chỉ cảm thấy hơi thất lại, lòng bàn tay truyền đến cảm giác nhói đau.

Dưới chân hơi ngừng lại, chậm lại nửa bước, giơ tay ném một vật vào khoảng không của ruộng hoang ở xa xa, dưới ánh nắng thì có ánh sáng bảy màu lóe lên, trong phút chốc lập tức biến mất không thấy.

Ở Liêu quốc thì hiếm khi thấy trân phẩm có bảy màu khác nhau, mài sáng bóng, những viên đá bằng nhau khảm vào dây truyền treo lưng lẳng.

Lúc ấy, hiện lên trong đầu chính là một đôi mắt trắng đen rõ ràng như lưu ly, gương mặt không điểm lệ không tuyệt sắc lại có thần thái đặc biệt với nụ cười tươi tắn trên môi.

Hấn biết nàng nhất định sẽ thích, nhất định sẽ thích đến mức nhảy nhót như một đứa bé.

Vậy mà, hấn nhầm rồi.

Quý trọng thế, tuyệt nhất thế, cũng không so được với mấy cây cỏ vàng cột đơn sơ. Nếu như thế, tới đây có ích lợi gì?

“Có muốn học cưỡi ngựa không?”

“Muốn!”

“Ta dạy ngươi.”

Đôi mắt với bàn tay của Nguyên Hạo đuổi đến trước mặt, Tống Tiểu Hoa cười hì hì không do dự cầm tay, sau đó, mượn lực nhảy một cái, dễ dàng ngồi lên lưng ngựa.

Tay của hấn cũng thon dài mạnh mẽ như tay Lục Tử Kỳ, chỉ có điều tay hấn không ấm áp bằng, không có cảm giác ấm áp truyền đến trái tim.

Động tác này, Tống Tiểu Hoa cũng không nghĩ ngợi gì, giống như là lúc leo núi thì nam sinh nắm tay kéo nữ sinh thôi, đơn thuần bình thường. Huống chi, trong lòng nàng, cơ bản vẫn coi Nguyên Hạo là anh em vẫn ôm quyền gọi nhau là huynh đệ. Mặc dù đẹp trai yêu nghiệt như vậy chỉ coi nhau là anh em thật hơi lãng phí...

Nhưng với Nguyên Hạo thì cũng không đơn giản như vậy.

Điều này chứng tỏ, nàng không ghét hấn, không phòng bị hấn, thậm chí có vài phần quý mến hấn.

Hôm đó, trong phố xá sầm uất nàng theo tiếng nói mà nhìn quanh, hôm nay ở quán trà, nàng cúi đầu mắt mát mát, hần đều nhìn thấy tất cả.

Buông tay nàng ra, lại không buông ra cảm giác vĩnh viễn muốn nắm bàn tay mềm mại này trong tay mình.

Mỉm cười đi ở một bên, kiên nhẫn giảng giải cho nàng những yêu cầu cơ bản nhất của cõi ngựa, ánh mắt thâm sâu nhìn về cánh rừng rậm nơi xa xa.

Lục Tử Kỳ, người vào giờ phút này nghĩ làm thế nào, lại có quyết định gì?

Ánh mặt trời xuyên qua cành lá trùng trùng điệp điệp chiếu xuống loang lổ, chiếu lên mặt Lục Tử Kỳ làm hắn có vẻ mặt mơ hồ khoảng tối khoảng sáng khó có thể nắm bắt.

Gia Luật Bình nghiêng đầu nhìn hắn, mắt xích khẽ nheo lại, trong tay nâng cây cung khéo léo mà tinh xảo.

Cánh rừng to lớn bị không khí khác thường bao phủ, thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng chim hót còn đâu là hoàn toàn yên tĩnh.

“Nhìn đủ chưa, chúng ta có muốn đi săn nữa không?” Trầm mặc cuối cùng cũng bị đánh vỡ, âm thanh khàn khàn mà hấp dẫn, lại mang theo giễu cợt cùng mỉa mai.

“Hôm nay Công chúa cô ý hẹn Lục mỗ ở đây, có lẽ cũng không phải vì săn thú chứ?” Vẫn dịu dàng bình tĩnh như vậy, giống như đang tự thuật một chuyện hoàn toàn không liên quan.

“Phải thì như thế nào, không phải thì như thế nào? Tóm lại người đã thấy tất cả, từ đầu tới đuôi cũng không có nửa phần bức hiếp.”

“Vậy thì thế nào?”

“Như thế nào? Ta thật đúng là không biết, nam nhân Tống Triều từ khi nào thì độ lượng như thế? Không thèm quan tâm đến việc mình bị đội nón xanh (cho cấm sừng)!”

“Công chúa, kính xin tự trọng! Chẳng qua là vợ ôn chuyện cùng bạn cũ mà thôi, nhưng nếu công chúa lại nói thành sỉ nhục, thì đừng trách Lục mỗ đi trước và xin lỗi không tiếp được!”

Trong rừng khô phục yên lặng.

Gia Luật Bình nhìn Lục Tử Kỳ không hề giả tạo với mình, tức giận dâng trào: “Người và nàng thật sự là phu thê tình thâm?!”

Lời còn chưa dứt, lấy một mũi tên nhọn khỏi hộp đựng tên, dựng cung lên kéo dây: “Ta muốn thấy với khoảng cách như vậy người có thể làm thế nào để cảnh báo nàng? Âm thanh của người so với mũi tên của ta, xem là ai sẽ đến tai nàng kia trước!”

Khuôn mặt đã không còn đỏ bừng, đôi môi cũng tái nhợt, lòng bàn tay bị móng tay đâm rách tạo thành vết thương, máu tươi chảy ra, chậm rãi rơi xuống thảm lá rụng bên chân.

Vậy mà, âm thanh và khuôn mặt vẫn lạnh nhạt như thế: “Mối thù giết vợ, không đội trời chung!”

Tám chữ, âm thanh mơ hồ mà cứng rắn, chữ nặng tựa thiên quân. Uy áp phảng phất có thể bắn thủng toàn bộ cung tiễn, cũng đập vụn nguy trang bình tĩnh của Gia Luật Bình.

“Chàng nguyện ý vì nàng ta, vì một nữ nhân như vậy mà đối địch với ta, vì báo thù mà muốn giết ta?!”

“Nữ nhân này là vợ của ta.”

“Vợ?” Quảng mạnh vật đang cầm trong tay xuống đất, cười to đầy buồn bã, dọa vô số chim chóc: “Ta còn tưởng rằng, cả đời này chàng chỉ thừa nhận một người là vợ mình, một người đã chết!”

Cơ thể hơi chấn động, hít sâu một hơi: “Thì ra là mấy ngày nay công chúa cũng tra chuyện của Lục mỗ.”

“Đúng thế! Lục Tử Kỳ ơi Lục Tử Kỳ, không ngờ chàng lại có bối cảnh như vậy. Chàng đoán, nếu như ta yêu cầu trực tiếp với Hoàng đế của các chàng rằng ta muốn kết hôn với chàng, hẳn là đồng ý hay là không đồng ý? Giữa ta với chàng, không có gì là không thể vượt qua sự chênh lệch của thân phận, cũng không thể có cái gì là không vượt qua sự chênh lệch về thân phận, nhưng nếu kết thân, đối với hai nước đều có nhiều chỗ tốt!”

“Ngô Hoàng đồng ý hay không đồng ý còn được quyết định bởi quốc chủ của quý quốc. Đáng tiếc thật, chỉ sợ là không thể có được sự nhất trí.”

“Nguoi... Có ý tứ gì?”

“Công chúa tra Lục mỗ, quá mức khéo, Lục mỗ cũng nhận được chút về tin tức công chúa. Theo ý kiến vụng về của Lục mỗ, quốc gia quý quốc muốn liên hiệp lực lượng, cũng không phải Đại Tổng.”

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Gia Luật Bình liền nói ba chữ ‘tốt’, ngay sau đó cúi đầu sửa lại bím tóc hơi tán loạn, ngẩng đầu lên lần nữa đã khôi phục vẻ kiêu ngạo trước sau như một: “Không then là nam nhân mà ta coi trọng, có tâm cơ, có thủ đoạn! Thật ra thì, ta đã sớm biết kết quả, nhưng ta không cam lòng, ta muốn tùy hứng một lần, vì mình sống một lần, dù là đời này, cũng chỉ có một lần như vậy. Ta thích chàng, ta muốn ở cùng với chàng, vĩnh viễn ở chung một chỗ. Từ lúc chàng phát ra tiếng kêu để cảnh báo con chồn, ta liền thích chàng. Không có nguyên nhân, không có đạo lý, thích là thích.”

Chậm rãi cất bước tiến lên, hoàn bội vang lên, lấy tay xoa nhẹ khuôn mặt đêm đêm đi vào giấc mơ của nàng, âm thanh không còn mĩa mai giễu cợt kiêu

căng, chỉ còn lại nòng nặc ngơ ngẩn nhàn nhạt mà tan nát cõi lòng: “Tại sao chàng không thích ta? Nếu như ta là thê tử chàng đã mất, chàng có thể vì ta mà vứt bỏ tất cả không? Nếu như ta là thê tử bây giờ của chàng, chàng có thể vì ta mà coi thiên hạ là địch?”

Lục Tử Kỳ không tránh né, mặc cho bàn tay nóng rực miêu tả khuôn mặt mình, chàng vẫn trầm mặc như cũ.

Cười buồn, Gia Luật Bình bỏ tay xuống: “Cái vấn đề này không cần trả lời, ta cũng sẽ không muốn trở thành họ. Ta chính là ta, Hưng Bình công chúa Đại Liêu.” Thở dài, nụ cười thêm chút tự giễu: “Tốt lắm, sự tùy hứng của ta kết thúc. Nhưng không phải ta thua, cũng không phải ta muốn buông tha, là bởi vì ta không đành lòng, ta không đành lòng phá hủy chàng, mặc dù, ta thật sự muốn vô cùng.”

Con mắt khẽ co lại, dừng một chút, nụ cười đã lại tiêu sái hào hùng: “Hiện tại thẳng thắn nói cho ta biết, chàng thật sự đã quên người vợ trước?”

Đứng chấp tay, chậm rãi lắc đầu: “Lục mỗ vĩnh viễn không quên.”

“Nhu vậy, vì sao chàng lại năm lần bảy lượt vì người vợ hiện tại mà không ngại ngần mà đối chọi gay gắt với ta? Ta xem ra, chàng đối với nàng cũng hữu tình. Trong lòng của chàng, chẳng lẽ có thể đồng thời chứa được hai nữ nhân?”

Lục Tử Kỳ nhìn về bóng được bao phủ dưới ánh mặt trời, không nhìn được khóe môi khẽ nhếch lên: “Vợ đã chết là người ta trao tình cảm chân thành trọn đời, mỗi lần nhớ tới, đau thấu tim phổi. Mà nàng, là cô gái sống cả đời với ta, ta với nàng tuy không thề non hẹn biển sống chết có nhau, lại có một cảm giác yên tĩnh và thỏa mãn. Cho dù là một chuyện nhỏ thì cũng từ trong đó mà hiểu rõ đến đơn giản vui vẻ. Một là pháo hoa, một là nước chảy róc rách, lòng của ta không lớn không nhỏ, hoàn toàn có thể chứa đựng, vậy thì chứa đựng thôi.”

Gia Luật Bình hừ lạnh: “Câu cuối cùng, quá mức phiến toái!”

Lục Tử Kỳ chấp tay: “Là Lục mỗ dài dòng, mong công chúa thứ tội.”

“Xem ra, muốn nghe chàng gọi ta là Bình nhi, chỉ có thể chờ đến kiếp sau rồi.”

“Nếu quả thật có đời sau, chỉ mong công chúa sẽ không liên lụy vì phạm trần tục vụ, có thể chân chân chính chính sống cuộc đời của mình.”

“Ta còn tưởng rằng, đời sau chàng sẽ cho ta.”

“Sợ rằng, công chúa không muốn gặp lại Lục mỗ rồi.”

“Tại sao không muốn? Chàng là nam nhân ta nhìn trúng, thì đời đời kiếp kiếp cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay ta! Cả đời này tạm thời bỏ qua cho chàng, đời sau chàng vĩnh viễn chỉ có thể là nam nhân của ta!”

“... Ưu ái như vậy, Lục mỗ rõ là...”

“Chàng cũng không cần có trách nhiệm quá, như vậy đi, tạm thời cho chàng nợ ta một ân tình, một ngày kia, nếu ta đến đòi khoản nợ, chàng phải thừa nhận.”

“Chỉ cần không làm trái với trung hiếu tiết nghĩa, chỉ cần sai khiến, nhất định vượt lửa băng sông.”

“Một lời đã định!”

Sự tình trở lại bình thường, mở ra khúc mắc, tự dung thiếu một phần nhân tình, chỉ mong, không quá mức xảo quyết mới tốt...

Lục Tử Kỳ bất đắc dĩ cười khổ, ánh mắt vô tình nhìn về hình bóng đã dần dần biến mất khỏi tầm mắt hai người.

Chẳng lẽ Nguyên Hạo có dính dáng đến Hưng Bình công chúa?

Người này là người nào, đối với Diêu Diêu là...

Cảm giác chua xót vừa cố đè xuống đã dâng lên, như là không khí trong rừng không được lưu thông vậy, ngực có chút cảm thấy khó chịu.

Âm thầm, mình sao lại như thế, lòng dạ nhỏ mọn như thế.

Từng cử động của bọn họ, hần đều nhìn thấy, rõ ràng rất rõ ràng, vậy thì có gì đáng để ý? Lúc trước không phải đã nhìn thấy tận mắt một màn kia ở trà lâu, sao không có cảm giác này?

Cho dù như thế nào, sau khi trở về sẽ bắt đầu dạy nàng cỡi ngựa. Bởi vì tay của nàng, chỉ có thể do hần cầm.